

ститъ ѝ, та да ме ухапе; отъ туй ще умра“. И тя заржчала на носачитъ на паланкина да почакайтъ, и имъ рекла, че ще се върне веднага. И скокнала отъ носилката, отърчала къмъ мравуняка и вървѣла своя прѣстъ въ челюститъ на змията.

Но малко прѣди това змията била глътнала единъ трънъ, който се спрѣлъ въ гърлото ѝ и я убивалъ страшно. И когато сега ранѣ пѣхнала прѣста си въ челюститъ на змията, избутала тръна навънъ и змията се почув-

ствувала отървана отъ болкитъ си. И взела тогава тя да говори и рекла: „Моя мила щерко, ти ми направи голѣма услуга, съ какво мога да ти се отблагодаря?“ Ранѣ ѝ разказала своята история и помолила змията, да я ухапе непременно, та да може да умре; но змията рекла: „Не си сторила добръ, като си излѣгала тѣй раджата; но понеже ти ми направи голѣма добрина, азъ ще ти се отплатя, като ти помогна. Изпрати своя съпругъ тукъ; азъ ще ти създамъ татко и майка, отъ които ти не ще се засрамишъ“.

И ранѣ се върнала радостна у дома си и п канила мѣжа си, да дойде съ нея и да поѣти родителитъ ѝ.

Колко много се зачудили тѣ, когато се доближили до мравуняка! Тамъ, кждѣто порано били само диви джунгли, се издигалъ вели-

колѣпенъ палатъ, двадесетъ и четири мили дълъгъ и толкова пакъ широкъ, заграденъ наоколо съ градини, съ овощни дървета и водоскоци, а свѣтлината, която излизала отъ прозорциѣ, се виждала отъ сто мили далечина. Стѣнитъ били само отъ злато и скъпоцѣнни камъни и килимитъ отъ златна сѣрма. Стотици слуги въ богати одежди чакали въ високитъ великолѣпни зали, и въ послѣдната отъ тѣхъ седѣли, на златенъ тронъ, единъ великолѣпенъ старъ раджа и една рани, които поздравили младия раджа като свой зетъ.

Шестъ мѣсеци останала младата двойка въ тоя палатъ и прѣзъ всичкото врѣме не прѣстанали празненствата и музиката никакъ. Когато се опростили, взели съ себе си още много много отъ най-хубавитъ нѣща въ палата.

Но прѣди да тръгнатъ, рани отишла при своята приятелка, змията, и ѝ рекла: „Е, добръ, ти измагьоса всички тия нѣща, за да ме избавишъ отъ затруднението; но на моя мжжъ, раджата, се харесва толкова много тукъ всичко, че той ще иска непременно пакъ да посѣти това мѣсто. И когато той дойде пакъ тукъ и не намѣри нищо, той ще се разгневи върху ми страшно.“

Добрата змия отвърнала: „Не се бой отъ нищо. Когато се отдалечишъ двацетъ мили отъ палата, сбърни се назадъ и погледни да видишъ, какво ще видишъ.“

И тѣ отпътували. Но когато изминали двацетъ мили и се обърнали назадъ, тѣ видѣли, какъ цѣлия великолѣпенъ палатъ билъ въ пламъци, и огъня стигалъ дори до небето. Бърже се върналъ раджата назадъ, за да се опита, дали не може да спаси нѣщо, или пъкъ да прибере тѣста си и баба си, ако тѣ идатъ насамъ, та да ги утѣши по този начинъ; ала когато стигналъ тамъ, всичко било изгорено до коренъ, и нито камъкъ не останалъ, нито пъкъ се мѣрвало живо същество тамъ. И той се натъжилъ страшно за съдбата на своя дѣдо и на своята баба, които току-що бѣ опозналъ и обикналъ.

Когато се върнали у дома, братътъ попиталъ раджата: „Отдѣ имашъ тия великолѣпни нѣща, милий братко?“ А братъ му рекълъ: „Това сж подарѣци отъ моя тѣстъ и моята баба.“

Когато братътъ на раджата чулъ това, оти-чалъ право у дома си и запиталъ своята съпруга, защо тя не му е разказала до сега нищо за своитъ родители и не го е отвела при тѣхъ; зеръ тогава и той би получилъ богати подарѣци, като своя братъ, раджа-та. И отишла тогава жена му при сестра си и я попитала, какво е сторила, та е получила тия хубави подарѣци. Рани рекла: „Хайде върви си, ти, лоша жено!